

PUTNU BŪRIS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

2Moz 14. nod., 2Moz 15:22–27, 2Moz 17:1–7, Sak 3. nod., Lk 4:1–13, 1Pēt 1:6–9.

ATMIŅAS PANTS:

“Tad jūs liksmosities, tagad, ja tas ir vajadzīgs, drusku noskumdināti dažādos pārbaudījumos” (1Pēt 1:6)

“**B**ūrīti iesprostots putniņš gaišā dienas laikā, dzirdot citu balsu skaņas, nedziedās dziesmu, ko tā saimnieks cenšas tam iemācīt. Tas apgūst kādu fragmentu no vienas, kādu skaņu no otras dziesmas, bet nekad vienu atsevišķu melodiju. Tad saimnieks apsedz būrīti un novieto to tur, kur putniņš dzirdēs tikai vienu dziesmu, kas tam jāiemācās. Tumsā tas atkārtoti dziedās vajadzīgo melodiju, līdz beidzot to iegaumēs un spēs nevainojami atskaņot. Kad putnu novieto iepriekšējā vietā, tas uz visu mūžu būs pieņēmis šo dziesmu par savu, un spēs to dziedāt arī gaismā. Līdzīgi Dievs izturas pret saviem bērniem. Viņam ir kāda dziesma, kas mums jāiemācās, un, apguvuši to bēdu tumsā, pēc tam mēs vienmēr pratīsim to dziedāt.” (Elena Vaita “Kristus dziedinošā kalpošana”, 472. lpp.)

levēro, ka putniņu tumsā aiznes pats saimnieks.

Ir viegli saprast, ka sātans rada sāpes, bet vai Dievs pats aktīvi piedalītos, ievēdot mūs pārbaudījumos, kur mēs piedzīvojam apjukumu un sāpes?

NEDĒĻAS KOPSKATS:

Kādus gadījumus tu vari atrast Bībelē, kur Dievs pats vada cilvēkus tādos piedzīvojumos, par kuriem Viņš zina, ka tie iekļaus ciešanas? Kā tu domā, kas bija tās jaunās dziesmas, ko Viņš gribēja, lai viņi dzied?

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 16. jūlijā.

Uz Apsolīto zemi cauri strupceļam

“Kad faraons bija tuvu klāt pienācis, Israēla bērni pacēla savas acis, un, redzi, ēģiptieši bija cieši aiz viņiem; tad tie ļoti izbijās un brēca uz Dievu” (2Moz 14:10)

Vai esi kādreiz sagrābts, ievests slazdā vai strupceļā? Reizēm tas var būt jauki, jo beigās negaidīti tu ieej istabā, kur draugi tevi sagaida ar saucieniem: “Pārsteigums! Pricīgu dzimšanas dienu!” Citā reizē tas var būt diezgan liels šoks, pat ļoti nepatīkams. Tie varbūt bija varmākas, kad gāji skolā, vai arī kolēģi darbā, kas centās nomelnot tevi.

Kopš tās dienas, kad israēlieši atstāja Ēģipti, līdz viņi sasniedza Apsolīto Zemi, “Tas Kungs viņiem gāja pa priekšu dienā mākoņu stabā, lai tos vadītu pa ceļu, bet naktī uguns stabā, lai ceļš tiem būtu apgaismots dienu un nakti” (2Moz 13:21). Dievs pats vadīja katru viņu ceļojuma daļu. Bet paskaties, uz kuriem Viņš tos vadīja vispirms: uz vietu, kur viņu priekšā bija jūra un kalni abās pusēs, kamēr faraona armija stāvēja tieši aiz viņiem!

Izlasi 2Moz 14. nodaļu. Kāpēc Dievs vadīja israēliešus uz vietu, kur, kā Viņš zināja, viņi būs šausmu pārņemti? _____

Sekošana “pīlāram” nenodrošina, ka mēs visu laiku būsīm pricīgi. Tā var arī būt smaga pieredze, jo mācīšana taisnībā aizved mūs uz vietām, kas pārbauda mūsu sirdis, kas pēc savas dabas ir tik viltīgas (Jer 17:9). Šo grūtību laikā pārlicība, ka mēs patiešām sekojam Dievam, obligāti nenožīmē pārbaudījumu un sāpju iztrūkumu, bet drīzāk atvērtību Dieva pamācībām un nepārtrauktu mūsu prātu un siržu pakļaušanu Viņa vadībai.

Kādu mācību no šīs pieredzes guva israēlieši? 2Moz 14:31 _____

Kāpēc reizēm ir tik grūti uzticēties Dievam, pat ja mēs zinām daudzus brīnišķīgus apsolījumus, ko Viņš mums ir devis? Atminies kādas grūtas situācijas, kad tu uzskatīji, ka Kungs tevi ir tajās ievēdis, lai iemācītu “ticēt” un “bīties” Viņu. _____

Rūgtie ūdeņi

**“Un visa Israēla bērnu draudze uz Tā Kunga pavēli devās ceļā no Sina tuksneša vairākos pārgājienos un apmetās nometnē pie Refidimas, bet tur ļaudīm nebija dzeramā ūdens”
(2Moz 17:1)**

Varbūt mēs nesaņemam no Dieva visu, ko gribam, bet varbūt mēs nevaram sagaidīt, kad saņemsim visu, kas mums ir vajadzīgs? Nevis to, ko, mūsaprāt, mums vajag, bet ko mums patiešām vajag?

Tas, ko israēliešiem pavisam noteikti vajadzēja, bija ūdens. Uzreiz pēc tam, kad Dievs mākonī vadīja israēliešus cauri Sarkanajai jūrai, viņi trīs dienas sekojam Viņam cauri karstam, sausam tuksnesim. Viņu izmisums ir saprotams, īpaši tuksnesī, kur atrast ūdeni ir tik svarīgi. Kad viņi dabūs ūdeni, kas viņiem tik ļoti bija vajadzīgs?

Uz kuriem Dievs viņus veda? Pīlārs vadīja uz Māru, kur beidzot bija ūdens. Viņi droši vien bija sajūsmā. Bet, kad viņi ūdeni pagaršoja, viņi to tūlīt pat izspļāva, jo tas bija rūgts. “Un tauta kurnēja uz Mozu, teikdama: ‘Ko mēs dzersim?’” (2Moz 15:24)

Pēc dažām dienām Dievs to izdarīja vēlreiz. Šoreiz pīlārs apstājās tur, kur vispār nav ūdens (2Moz 17:1).

Izlasi 2Moz 15:22–27 un 2Moz 17:1–7. Ko Dievs Israēlam atklāja par sevi pie Māras un pie Refidimas? Kādas mācības viņiem bija jāapgūst? _____

Kādu jautājumu Refidimā uzdeva Israēla bērni? 2Moz 17:7. Vai tu esi kādreiz uzdevis tādu pašu jautājumu? Ja jā, tad kāpēc? Kā tu juties un kādas mācības tu apguvi pēc tam, kad biji saņēmis atbildi uz šo jautājumu? Cik daudz reižu tev vajadzēja saņemt atbildi uz šo jautājumu, lai pārtrauktu to jebkad uzdot? _____

Lielā cīņa tuksnesī

“Bet Jēzus, Svētā Gara pilns, aizgāja no Jordānas un garā tapa pa tuksnesi vadīts četrdesmit dienas un velna kārdināts. Šinīs dienās Viņš nekā nebija ēdis, un, kad tās bija pagājušas, Viņam gribējās ēst” (Lk 4:1, 2)

Izlasi Lk 4:1–13. Kādas mācības tu vari gūt no šī ziņojuma par to, kā uzvarēt kārdināšanas un nepadoties grēkam? _____

Kārdināšanas var būt ļoti grūtas, jo tās ir saistītas ar to, pēc kā mēs patiešām ilgojamies, un šķiet, ka tās vienmēr uzbrūk vājākajos brīžos.

Lk 4. nodaļa ir sākums stāstam par Jēzus kārdināšanām no sātana puses, un tas pievērš mūsu uzmanību dažiem grūtiem jautājumiem. Sākumā liekas, ka Svētais Gars vada Jēzu kārdināšanā. Tomēr Dievs mūs nekad nekārdina (Jēk 1:13). Drīzāk, kā mēs redzējam, Dievs vada mūs pārbaudījumu ugunīs. Lk 4. nodaļā pārsteidzoši ir tas, ka Svētais Gars var mūs ievest pārbaudījumu periodos, kas ietver visas mūsu būtības nodošanu sātana kārdināšanām. Tādos brīžos, kad mēs tik spēcīgi izjūtam šīs kārdināšanas, mēs varam pārprast un domāt, ka mēs neesam pareizi sekojuši Dievam. Bet tai nav obligāti jābūt patiesībai. “Bieži nonākot grūtā situācijā, mēs sākam šaubīties, vai mūs ir vadījis Svētais Gars. Bet tā bija Gara vadība, kas Jēzum lika iet tuksnesī, lai sātans Viņu kārdinātu. Kad Dievs mūs ievēd pārbaudījumos, tad Viņam ir kāds nodoms mūsu labā. Jēzus neizturējās pārgalvīgi pret Dieva apsolījumiem, lai bez vajadzības tiktu kārdināts. Viņš arī nepadevās izmisumam, kārdināšanām uzbrūkot. Tāpat jārikojas mums.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 126., 127. lpp.)

Reizēm, esot pārbaudījumos, mēs tiekam drīzāk dedzināti, nevis šķīstīti. Tāpēc ir ļoti iedrošinoši zināt, ka, būdami kārdināšanu satriekti, mēs varam no jauna atgūt cerību, pateicoties tam, ka Jēzus stāvēja nelokāms. Labā ziņa ir: tā kā Jēzus ir mūsu Grēku Nesējs, tā kā Viņš samaksāja sodu par mūsu nespēju izturēt kārdināšanu (lai arī kāda tā būtu), tā kā Viņš piedzīvoja pārbaudījumu ugunis, kas bija karstākas, nekā jebkurš no mums jebkad piedzīvos, mēs neesam Dieva atmesti vai atstāti. Cerība pastāv pat “pirmajam” starp grēciniekiem (1Tim 1:15).

Kādas kārdināšanas tu piedzīvo šobrīd? Velti kādu laiku lūgšanām! Lūdz Kungu iemācīt tev, kā uz savu dzīvi attiecināt mācības no Jēzus atstātā parauga. Atceries, ka tev nav jāpadodas kārdināšanām. Nekad! Atceries arī, ka tad, ja tu padodies, tev ir Glābējs.

Nevīstošais mantojums

Izlasi 1Pēt 1:6, 7. Ko Pēteris saka? _____

Pēteris raksta cilvēkiem, kas cīnās ar grūtībām un bieži jūtas ļoti vientuļi. Viņš rakstīja “Dieva izredzētajiem, trimdiniekiem, kas izkaisīti Pontā, Galatijā, Kapadoķijā, Āzijā un Bitīnijā” (1Pēt 1:1, NIV). Tas ir apgabals, ko mēs mūsdienās pazīstam kā Turcijas rietumus. Dažus pantus tālāk Pēteris saka, ka viņš zina – viņi piedzīvo “skumjas visu veidu pārbaudījumos” (1Pēt 1:6, NIV).

Ko Pēteris domā, sakot, ka viņi ir “trimdinieki” un “izkaisīti”? Kā tas padara viņu pārbaudījumu smagāku? _____

Būt kristietim tajos laikos bija kaut kas jauns; ticīgie bija nelielā skaitā un dažādās vietās, kur viņi bija pārlicinošā mazākumā. Labākajā gadījumā viņi bieži tika pārprasti, sliktākajā gadījumā – vajāti. Pēteris viņus tomēr pārlicina, ka šie pārbaudījumi nav nejauši vai haotiski (1Pēt 1:6, 7). Tiem, kas paliek neatlaidīgi “visu veidu pārbaudījumos”, mērķis ir iegūt patiesu ticību.

Izlasi 1Pēt 1:6–9. Kādu augstāku pārlicību Pēteris cenšas sniegt šiem cilvēkiem viņu pārbaudījumos? Ko šī cerība nozīmē arī mums? _____

Lai arī kādi būtu viņu pārbaudījumi, lai arī ko viņi ciestu, kā to var salīdzināt ar mūžību, kas viņus sagaida, kad Kristus atgriezīsies? Pētera vārdi viņiem ir Dieva vārdi mums, lai arī ko mēs piedzīvojam. Lai arī cik grūti vai sāpīgi ir mūsu pārbaudījumi, mēs nedrīkstam no sava redzesloka zaudēt augstāko mērķi, mūžīgo dzīvību jaunajās debesīs un uz jaunās zemes, kur nebūs sāpju, ciešanu un nāves. Ja mums ir šāds apsolījums, kas mums garantēts Jēzus nāvē, cik gan svarīgi, ka mēs nezaudējam ticību un lūdzam Kungu pārbaudījumos šķīstīt mūs no visa, kas stāv ceļā mūsu ticībai.

Pārbaudījums ugunī

Bija kāds jauns vīrietis, ko mēs sauksim par Aleksi. Viņam bija ļoti vētraina jaunība: narkotikas, vardarbība, pat vairākas reizes cietumā. Bet tad, pateicoties kāda vietējā draudzes locekļa laipnībai (Aleksis bija viņu apzadzis), viņš uzzināja par Dievu un atdeva savu sirdi Jēzum. Lai gan viņam vēl joprojām bija zināmas problēmas un cīņas un lai gan viņa pagātnes elementi vēl joprojām vilkās līdzi, Alekss bija jauns cilvēks Jēzū. Viņš mīlēja Dievu un centās izpaust šo mīlestību, paklausot Viņa baušļiem (1Jņ 5:1, 2). Kādā brīdī Alekss sajuta, ka viņš varētu būt mācītājs. Viss uz to norādīja. Viņš atsaucās Dieva aicinājumam, nešauboties par to.

Koledžā sākumā viss bija labi. Tad sāka šķobīties viss pēc kārtas, un viņa dzīve sāka brukt. Viņa finanses izsīka, pret viņu pēkšņi ar nepatiesām apsūdzībām vērsās kāds tuvs draugs, tādējādi bojājot viņa reputāciju. Pēc tam viņš saslima, un neviens nezināja, kas tā bija par slimību, bet tas ietekmēja viņa studijas tādā mērā, ka viņš baidījās pilnībā izkrist no skolas. Turklāt viņš joprojām cīnījās ar spēcīgām kārdināšanām lietot narkotikas, kas vietējā kopienā bija brīvi pieejamas. Kādā brīdī viņš pat sāka to darīt. Alekss nevarēja saprast, kāpēc tas viss notiek, īpaši tāpēc, ka viņš bija pārliecināts – Kungs viņu bija vadījis uz šo skolu. Vai Alekss bija kļūdzies šajā ziņā? Ja jā, vai visa viņa pieredze ar Dievu bija liela kļūda? Viņš sāka apšaubīt pat ticības pamatus.

Iedomājies, ka šīs krīzes vidū Alekss nāk pie tevis un lūdz pēc padoma. Ko tu teiktu? Kāda ir tava paša pieredze, kas varētu palīdzēt cilvēkiem, kas piedzīvo ko līdzīgu? Kādus Bībeles pantus tu izmantotu? Cik noderīgi varētu būt tālākie panti šādā situācijā? (Sak 3. nod., Jer 29:13, Rm 8:28, 2kor 12:9, Ebr 13:5) _____

Gandrīz visi, kas seko Kungam, ir piedzīvojuši krīzes, kuru laikā viņi ir bijuši kārdināti apšaubīt Kunga vadību. Šādās situācijās ir svarīgi pieķerties apsoliņumiem, atcerēties Dieva vadību pagātnē un lūgt pēc ticības un izturības. Kungs nekad nepadosies attiecībā uz mums. Jautājums mums ir: kā lai mēs nepadodamies kārdināšanām un neatstājam Viņu? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Sentēvi un pravieši” nodaļas “Iziešana” (281.–290. lpp.), “No Sarkanās jūras līdz Sinaja kalnam” (291.–302. lpp.), grāmatā “Laikmetu ilgas” nodaļu “Kārdināšanas” (114.–123. lpp.).

“Senatnē Kungs vadīja savu tautu uz Refidimu, un Viņš var izvēlēties vadīt turp arī mūs, lai pārbaudītu mūsu uzticību. Viņš neved mūs vienmēr uz patīkamām vietām. Ja viņš to darītu, mēs savā pašpietiekamībā aizmirstu, ka Viņš ir mūsu palīgs. Viņš ilgojas atklāt Sevi mums, atklāt bagātīgos resursus, kas ir mūsu lietošanā, un Viņš ļauj mums piedzīvot pārbaudījumus un vilšanās, lai mēs varētu saprast savu bezpalīdzību un iemācītos saukt Viņu pēc palīdzības. Viņš var likt vēsām straumēm plūst no cietas klints. Tikai tad, kad satiksim Dievu vaigu vaigā, kad redzēsīm tā, kā mūs redz, un pazīsim tā, kā mūs pazīst, mēs uzzināsim, cik daudz nastas Viņš ir nesis mūsu vietā un cik daudz nastas Viņš būtu bijis priecīgs nest, ja mēs bērnišķīgā ticībā būtu tās pienesuši pie Viņa kājām.” (Elena Vaita “Rephidim”, Advent Review and Sabbath Herald, 1903. gada 7. apr.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Mēs bieži runājam par kārdināšanām kā par kaut ko individuālu, kā tas, protams, arī ir. Bet vai pastāv kādas kopīgas kārdināšanas, no kā mums kā konfesijai vai vietējās draudzes ģimenei vajadzētu sargāties? Ja jā, tad kādas?

2. Pajautā tiem, kas ir labprātīgi runāt par kādu no “nepatīkamajām vietām”, uz kurām viņi ir bijuši aizvesti. Kāpēc tās bija nepatīkamas? Ja viņiem būtu šodien jāpārskata šie piedzīvojumi, vai viņi tos redzētu citādi?

3. Mēs visi saprotam principu, kas stāv aiz tā, ka Dievs ļauj pārbaudījumiem mūs šķīstīt un attīrīt. Kā mēs saprotam situācijas, kurās pārbaudījumiem, šķiet, nav nekādas vērtības, – piemēram, kāds tiek uz vietas nogalināts automašīnas vrakā? Grupā pārrunājiet iespējamās atbildes.

4. Grupā atvēliet laiku, lai lūgtu cits par citu – lai katrs varētu tikt stiprināts izturēt pārbaudījumus un palikt uzticīgs.

5. Vai kāds no grupas pazīst kādu, kas, piedzīvojis grūtības, ir pazaudējis ceļu? Ja jā, ko jūs kā grupa varat darīt, lai taustāmā veidā palīdzētu vest šo cilvēku atpakaļ?